

РЕШЕНИЕ

№ 2448

гр. София, 15.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 22.03.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Людмила Коева

Лилия Йорданова

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **12233** по описа за **2023** година докладвано от съдия Лилия Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. АПК, във връзка с чл.63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на началник сектор към ОПП-СДВР, [населено място] [улица], чрез процесуален представител юрк. Ал. А., срещу Решение № 4927/31.10.2023 г., постановено по н.а.х.д. № 2297/2022 г. от СРС, 105-ти състав.

С обжалваното решение е отменено изцяло Наказателно постановление /НП/ № 21-4332-027384/22.12.2021 г., издадено от началник сектор към ОПП-СДВР, с което за нарушение на чл.162, ал.1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ на Р. В. Р. е наложено административно наказание „глоба“, в размер на 200 лв. на основание чл.177, ал.1, т.2 ЗДвП.

В жалбата се твърди, че оспореното решение е неправилно, противоречи на материалния закон и е явно несправедливо. Неправилно районният съд е определил приложното поле на чл.189, ал. 2 от ЗДвП. Жалбоподателят е следвало да представи доказателства, с които да обори отразеното в акта и това, което е приобщено от разпита на свидетеля. Не е взето предвид, че актовете по чл.189, ал.2 се ползват с пълна доказателствена сила. Счита, че съдът не е изпълнил задължението си, произтичащо от служебното начало, да положи необходимите усилия да събере всички относими доказателства, с оглед разкриване на обективната истина. Моли съдът да отмени въззивното решение и потвърди НП. С касационата жалба

претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и предвид фактичестката и правна сложност на спора прави възражение по чл.63д, ал.2 ЗАНН за прекомерност на претендираното от ответника адвокатско възнаграждение.

Ответникът Р. В. Р. е представил писмен отговор на касационната жалба. В с.з. се представлява от адв. М., преупълномощена от адв. Ч., която оспорва жалбата като неоснователна. Не претендира разноски.

Представителят на СГП счита жалбата за неоснователна и недоказана.

Пред настоящата инстанция страните не са представили нови писмени доказателства.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните и наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл.217 и следващите от АПК, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законно установения за това четиринадесетдневен преклузивен срок.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административно процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Петнадесети касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

Разпоредбата на чл. 63в от ЗАНН препраща към касационните основания, визирани в чл. 348, ал.1 НПК – нарушение на закона, съществено нарушение на процесуалните правила и явна несправедливост на наложеното наказание.

С отмененото НП на лицето Р. В. Р. е била наложена глоба в размер на 200 лева на основание чл.177, ал.1, т.2 от ЗДвП за това, че на 22.12.2021г. около 01:50часа в [населено място] по ул. Л. М., с посока на движение от ул. Войнишко Въстание към ул. А. К. като водач на л. автомобил Ф. Т К. с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Порше Лизинг БГ ЕООД Р. управлява с чуждестранно национално свидетелство на територията на РБ повече от 3 месеца /дата на влизане 12.04.21г./Горното било установено след извършена проверка и справка в ОДЧ.

За да отмени наказателното постановление съдът е приел, че в хода на административнонаказателното производство е допуснато съществено процесуално нарушение и неправилно е приложен материалния закон.

Този извод е правилен.

Вмененото нарушение е на чл.162, ал.1 ЗДвП, който определя, че българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната. За да е реализиран фактическия състав на нарушението по чл. 162, ал.1 ЗДвП следва да бъдат безспорно установени няколко обстоятелства - дали свидетелството за управление на МПС е издадено от държава-членка на ЕС, от страна по Споразумението за европейско икономическо пространство или от Конфедерация Швейцария; дали това свидетелство е валидно към датата на проверката; дали е изтекъл тримесечния срок от

влизането на българския гражданин в страната към датата на проверката. По делото не са представени доказателства, от които да е видно от коя държава е СУМПС на водача, това не е вписано в АУАН или в НП и не може да се установи дали влиза или не в изключенията, предвидени в чл.162, ал.1 от ЗДвП. Правилно съдът е приел, че Р. е български гражданин и след като е притежавал валидно СУМПС, е пристигнал на неустановена дата в РБ и е управлявал МПС с това СУМПС. Ако това е станало повече от 3 месеца от установяване на нарушението и свидетелството за управление не е издадено от ДЧ на ЕС или от друга страна по Споразумението или от Конфедерация Швейцария, то административнонаказващият орган е трябвало да наложи наказание по чл.185 от ЗДвП, а не по чл.177, ал.1, т.2 от ЗДвП, защото лицето не е било към тази дата без правоспособност, без свидетелство за управление, валидно за категорията, нито е изгубил правоспособността си по реда на чл.157, ал.4, нито свидетелството е било временно отнето по реда на чл.171, т.1 или 4 или по реда на чл.69а от НПК, нито свидетелството му е било обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено. Липсата на доказателства относно това от коя държава е свидетелството за управление на моторното превозно на водача води до невъзможност да се установи дали влиза или не в изключенията, предвидени в чл.162, ал.1 от ЗДвП. СУМПС е вписано като иззето при съставяне на акта за установяване на административното нарушение, както и е вписано в справка картон на водача, че същото е издадено във Великобритания и че има съставена справка от граничен контрол, но двете не са приложени по делото. Съдът служебно е събрал справка от граничен контрол, която е приел за неотнормисима, тъй като лицето е български гражданин, ползвал се е от правото на свободно движение в Съюза и не подлежи на задължителна проверка, следователно данните не са приети от съда за изчерпателни. Липсата на тези релевантни обстоятелства е нарушение на чл.42, ал.1, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН, което обуславя отмяната на НП.

Водачът на МПС е санкциониран на основание чл.177, ал.1, т.2 ЗДвП, който определя, че се налага наказание глоба от 100 до 300 лв. на водач, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, без да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е загубил правоспособност по реда на чл. 157, ал. 4, или след като свидетелството му за управление на моторно превозно средство е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, или е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено. Според въззивния съд дори и правната квалификация да бъде приета за правилна, липсва посочване на отегчаващите обстоятелства, които са взети предвид при определяне на наказанието в размер над минималния, посочен в чл.177, ал.1 от ЗДвП. Предвид горното СРС е приел, че като е наложил санкции, АНО е нарушил материалния закон и е допуснал съществени процесуални нарушения, което е обосновоало отмяната на НП.

Неоснователни са оплакванията на касатора за нарушение на чл.189, ал.2 от ЗДвП. Доказателствена сила имат само редовно съставените актове, а както е посочено по-горе както АУАН, така и НП не отговарят на изискванията на чл.42, ал.1 и чл.57, ал.1 ЗАНН.

Неоснователно е оплакването, че съдът не е изпълнил задължението си, произтичащо от служебното начало, тъй като не е приложил необходимите усилия да събере всички относими доказателства с оглед разкриване на обективната истина. Съдът служебно е

събрал справка от граничен контрол, която правилно е приел за неотнoсима, тъй като нарушителят е български гражданин, който се ползва от правото на свободно движение в съюза и не подлежи на задължителна проверка, поради което и данните не могат да се считат за изчерпателни. От това правилно е направен извод, че не може по неоспорим начин да се заключи кога лицето е влязло в пределите на РБ за последен път и от кога пребивава в страната. При постановяване на решението СРС пълно и всестранно е изследвал фактическата обстановка и въз основа на събраните доказателства е извел правилни правни изводи. Противно на твърдението на касатора, в изпълнение на задълженията си и на принципа за служебно начало въззивният съд е събрал всички доказателства, релевантни за решаване на правния спор.

При липсата на ясна фактическа обстановка относно СУМПС и влизане в страната на наказания като описание в АУАН и в НП, от една страна АНО е допуснал съществено процесуално нарушение при описание на нарушението, като не е посочил съществени обстоятелства, а от друга страна не е безспорно доказано от обективна страна извършен състав на нарушението по чл.177, ал.1, т.2 от ЗДвП.

Правилно районният съд е приел, че липсва посочване на оттегчаващите обстоятелства, които са взети предвид при определяне на наказанието в размер над минималния посочен в чл.177, ал.1 от ЗДвП.

С оглед на горното и предвид обхвата на проверката, дължима от касационната инстанция, не се констатира наличието на касационни основания за отмяна на решението на СРС, същото следва да бъде оставено в сила.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК във връзка с чл.63в ЗАНН Административен съд София-град, XV-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4927/31.10.2023 г., постановено по н.а.х.д. № 2297/2022 г. от СРС, 105-ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: